

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Lucae Pinelli Societatis Jesu Theologi, De
Perfectione Religiosa, Et Obligatione, Qvam Qvisqve
Religiosus ad eam consequendam habet. Libri Quatvor**

Pinelli, Luca

Mogvntiae, 1604

XXVII. De tertio Obedientiæ gradu pertinente ad intellectum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46699](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46699)

uenio, dubium siquidem non est, quin in obedientia praestanda magnoperè accenderentur. Fili, vbi nunc est ardor ille, quo conuersionis tuæ initio flagrabas? Vbi nunc desiderium ingens, quo postulabas tibi multa imperari etiam ardua? Potest nè fieri, vt quò notitiam huius rei maiorè es adeptus, hoc minus facias? Scholasticus, qui imperitior deprehenditur exeunte anno, quàm ineunte fuerit, meretur è schola exturbari, & ad abiectiùs vitæ genus detrudi.

De tertio Obedientiæ gradu pertinente ad intellectum.

CAPVT XXVII.

FILI, hic tertius & supremus Obedientiæ gradus attinens ad intellectum requirit, vt religiosus sentiat, iudicetq; id quod à Superiore decernitur esse melius: imò postulat, vt subditus nō habeat, neque aduersum, neq; diuersum iudiciū à iudicio Superioris. Diuersitas enim iudiciorū est causa inquietudinis & turbationis. Subditus qui voluntate duntaxat coniunctus est Superiori, inueniente minima occasione, quæ iudiciorū pariat discrepantiam, potest ab eo diuelli. at qui semel & voluntate & intelligentia

illi

illi est vnitus, non ita facilè diuellitur. Nam
 intelligentia voluntatē docet, non esse con-
 gruentem diuulsionē, etiam si nonnunquā
 in exequenda obedientia subditi palato nō
 omnia placeant. Dum autem & rationibus
 probat rectè factum, quicquid à Superiore
 ordinatum est, omninō voluntatem tran-
 quillat Prodest quoq; hæc iudiciorum con-
 iunctio atq; conformitas, ad perfectā exe-
 cutionem eius quod mandatur. Qui non
 modo vult, quod Superior vult, verū etiā
 iudicat id faciendum, quod Superior præ-
 scripserit, longè perfectius obedit, quā
 qui sola voluntate mandatum Superioris
 complectitur. Qui indiget calcaribus, plus
 duobus iuuatur, quā vno & binæ ligulæ
 fortiùs ligant vna.

DOMINE, non satis capio, quomodo
 subditus possit iudicium suum conformare
 Superiorum iudicio in omnibus, sicut po-
 test conformare voluntatem. Nam cum vo-
 luntas libera sit, in quamlibet partem potest
 inflecti, at intellectus qui à veritate agnita
 trahitur, & liber non est, non potest se infle-
 cttere nisi in eam partem à qua stat veri-
 tas. Vndè si intelligentia subditi ratione
 aliqua conuicta, quæ rem tanquam ve-
 ram repræsentet, in eam consentiat, Super-

R +

rioris

rioris verò intelligentia diuersa omninò ratione conuicta, ab eadem re dissentiat, qua ratione subditus in hoc argumento poterit iudicium suum conformare, iudicio superioris, cum non possit intellectum à vero semel cognito reuocare? FILI, quod tu ais verum est, quando veritas cognita est explorata & euidentis: tunc enim intelligentiã ita conuincit, vt in contrarium inflecti nequeat. Sed quando abest euidentia, potest intellectus à voluntate adiutus potius in vnam quam aliam partem inclinari: & tunc Obediens, ne erret, iudicium suum submittere debet iudicio Superioris, sicut ne erret voluntate, eam quoque voluntati Superioris subiicit. Neque, quia multi subditi aut actiori ingenio, aut maturiori iudicio præditi sunt, quàm fortè Superior, idcirco ab hac subiectione liberantur: quamdiu enim sunt membra, debent subiecta esse suo capiti. Atq; esto ijdem subditi nonnunquam maiori lumine ob scientias illustrati sint, tamen in gubernandi ratione maius lumen à Deo semper conceditur Superiori, quàm subditis, & ideò iudiciũ illius anteferri debet aliorum iudiciis, magnique fieri, quippe cum ego eo vtar in administrandis conseruandisque religionibus.

Cæte:

CÆTERVM faciamus Superiorem non rectè aliquid imperasse (quod tamen cum peccato coniunctum non sit) an ideò subditus in parendo errat? Nequaquam. an meritò obedientiæ destituitur? nec hoc. Cur ergò non debet iudicium suum in omnibus submittere Superiori? Quando ego subiectus eram meæ matri, meoque nutritio Iosepho, obediebam promptè vtrique etiam in iis rebus, quas sciebam feliciorum exitum habituras, si aliter factæ fuissent. Subditi non est procurare, ut optimum sit, quod à Superiore mandatur, sed tantum in hoc incumbere, ut quicquid mandatum fuerit optimo modo exequatur, & sinat Superiorem ea præscribere, quæ ille optima iudicavit. Neque subditus ab exequendo Superioris mandato abstinere debet, etiam si certus sit, se melius facturum, si abstineat: nam subditus non est iudex, sed tantum executor eius quod mandatur, modo in exequendo absit peccatum. Hoc certè defectu laborant ij, qui volunt quidem à Superiore ordinari, quod conducibilius est, sed tamen illud præstare nolunt, cum tamen sint obligati.

O B E D I E N T I A M intellectus mihi esse gratissimam, dubium nullum est: cum vlti-

R s

mam

nam tribuat perfectionē holocausto; quod religiosus offert, dum cum voluntate offert simul intellectum & proprium iudiciū, quæ est facultas hominis nobilissima. Deindè omnibus notum est, quam vehementem naturam ipsa homini indiderit propensionē ad sequendum proprium iudiciū: & tamen religiosus propensionem illam eousq; cohibet, ut amore mei spontè illud iudiciū subiciat alteri, quod ego maximi facio, & homini est valdè salutare: sic enim vitam agit tranquillā & vero germanoq; religioso convenientē. Cōtra verò, q̄ proprio nititur iudicio, nulla in re acquiescit, & vitā ducit inquietā.

Hic tertius Obedientiæ gradus duas habet proprietates. Prima dicitur simplicitas, quæ me in Superiore considerans, efficit, ut religiosus Superioris ordinatiōes, nullo antegresso examine, sintnè probandæ vel non, exequatur. O quā ingrata mihi est obediētia disputatrix, quæ simulatq; aliquid à Superiore constitutū est, sciscitatur quare, quo cōsilio, quo fine hoc sit decretū. Ego, non euocaui te ex mundo ad disputandū, vel examinandū ea quæ à Superioribus decernuntur, sed ad ea faciēda. Ut autē fiant, necessariū non est scire qua de causa, modo vel fine fiant. Tantū ergò inuigila præstandæ obedi-

entia,

entia, sicuti teneris; & scias ad subditum nō pertinere indagare, quem scopum Superiores in suis ordinationibus habeant præfixū. Si patriarcha Abraham à Domino Deo percutatus fuisset, qua de causa sacrificare deberet filium suum Isaac, quo nitebantur benedictiones gentium, aliæque multæ promissiones ante factæ, non fuisset tantoperè laudata eius obedientia, nec tantū promeruisse, quantū simpliciter obediendo meruit. Verus obediens non aliud quærit, quā præstare quod imperatum est. O quantam apud me gratiam collegerunt ij religiosi, qui in Superiorum mandatis discutere noluerunt, essentnè vtilia vel inutilia, congruentia vel non congruentia, periculosa vel non. Vndè factum est, vt à Superiore iussi, etiam immanissimas feras, vt leænas ceperint, flumina ingressi sint, aridos truncos multo tempore irrigarint, & alia similia fecerint. Qui in terra illustra obedientiæ suæ reliquerunt exempla, & in cælo ob simplicitatem in obsequendo eximia consecuti sunt præmia. Fili, optas Deum suscipere peculiarem tutelā tui, vti suscepit sanctorum illorum Patrum? obedias cum simplicitate.

Altera proprietas est Humilitas, sine qua, nec obedientia, nec castitas, nec Paupertas
mihi

mihi placet Humilitas enim est obedientiæ mater, & altera sine altera cōsistere nequit. Superbus non vult se cuiquam subiicere. qui autem non se subiicit, non potest esse obediens. Superbia, quia subditum reuocat ab exequendis Superiorum mandatis, & meritum omne eripit, & auget afflictionem.

Epilogus de Obedientia religiosa.

CAPVT XXVIII.

FILII, perfecta obedientia requirit proprij abnegationem, integram voluntatis resignationem, & exactam mandatorum executionem. Verus obediens, non respicit personam imperantis, & cui ille obedit, sed in ea oculum conicit in Deum, cuius amore obedit. Verus obediens, non desinit obedire, etiam si in modo imperandi sciat esse erratum. Nec resilit ab obedientia, si Superior sit imprudens, vel alij imperfectione obnoxius. Errat, qui idcirco obedit, vt à superiore magni fiat, vel vt aliquid ab eo obtineat; quia amore mei obediendum est. Verus obediens, quo tempore aliquid iubetur, non fugit, non latebras quærit, sed potius se ad iussa paratum offert. Verus obediens nihil pensi habet, sitnè à primario superiore